

אגודה בישראל, המקבלים הקצבות מן המג'רת הציונית ומשתתפים מדי פעם בקואליציות ממשלתיות. עתה הודיע איציה-מאיר לויין בפירושו: לא יתכן כי אדם בלי זקן יסע למוסקבה. הוא אף השיג אישור על כך מסעם מועצת גדולי התורה, הכפופה להשפעתו.

גורמן, שלא היה לו כל חשק לגדול זקן למטרה זו, ענה בטענה הפוכה: הסוכיסים לא יקבלו משלחת בה ישתתף אדם שהיה שר בממשלת ישראל. הזקן של איציה-מאיר היה שקול כנגד עברו וממשלתו.

בשבוע שעבר ביקר הארי גודמן בישראל, אצל בתו היחידה המתגוררת בירושלים (מלגלג הוא: "המנהיגים הציוניים לא זו בל" בד שאינם משתכנים בישראל, אלא שגם בני ניהם נשארים בחוץ-לארץ!) כשחזר ללונדון, דווקא לא היה ברור אם יסע או לא יסע למוסקבה. רק דבר אחד היה ברור ל"גמרי": הוא לא נפגש, וגם לא יפגש בקרוב, עם גמאל עבד אל-נאצר.

דת ומכתב לאמריקה

בלבו של חנוך (הגריי) סינקביץ התרוצצו תמיד שתי נשמות. האחת היתה נשמתו של למדן גדול, השניה היתה זו של עסקן ציבורי מובהק, שאהב להסתובב בעולם, לאסוף כספים וליזום תכנים מפ' לגתיים מפולפלים.

לכן לא הסתפק סינקביץ מעולם בתפקידו כראש ישיבת שפת-אמת הירושלמית, ישיבתם של חסידי גור"י. הרב הגמון, העלגלג, בעל העיניים השחורות החדות שהתרוצצו מצד אל צד בעיריגות פקחית, נטל על עצמו גם את תפקיד מנהל הישיבה. אחרי

הרב סנקביץ (בהפגנת שבת) הקוצר נקצר בגלל הקציר

חדש של לימודים היה נוסע לחודשים לחוץ-לארץ, חוזר עם צרור כסף, יורד מן המטוס, חוזר לישיבה ופותח מיד בדרשה. חוץ מזה השתייך למועצת-גדולי-התורה, השייכת לאגודת-ישראל (ראה לעיל).

קציר הדמים. כמומחה גדול לאיסוף כספים ידע הגיך סינקביץ מהי עונת היבול המכסימלית: עונת ראש-השנה. בעונה זו נפתחת נשמתו של היהודי, ועמה גם כיסו. לכן סס סינקביץ לפני ראש השנה לאמריקה הדרומית, לאסוף כמה אלפי לירות בשביל ישיבתו.

אולם הוא לא היה הקוצר היחיד, שבא לאסוף את יבול הדמים. בהגיעו לשדות בראזיל, נתקל בשליה של אגודת-ישראל, יהודה מאיר ("הרב האדום") אברמוביץ.

* גור (או גוראק-חאריא) היא עיריגת קטנה ליד חרשא, בה יסד הרב יצחק-מאיר (חרי"ס) לפני 150 שנה כת של חסידיים, שחניניה ערב חורבן יהדות פולין לחצי סליון נפס

חבר מועצת עיריגת תל-אביב שיזם בשעתו את רעיון שפת-הים הנפרדת לגברים ר' לנשים. אברמוביץ סבר כי סינקביץ אוסף את הכסף המגיע, בעצם, רק לו. על כן שלח מכתב דחוף למוסדות המפלגה. זו לא היססה: כבוד הישיבה במקומו מונח אך המפלגה קודמת. אל סינקביץ שוגר מכתב דחוף המצותה עליו לחזור לארץ.

סינקביץ קיבל את המכתב בראש-השנה. הוא פתח אותו, קרא את תוכנו. המתו עלתה בו, בערה כאש בקרבו. כעבור כמה שעות תקף אותו שבץ-לב, והוא החזיר את נשמתו לאלוהים.

כשנקבר בארץ, הלכו כל גדולי מפלגתו אחרי ארונו. איש לא הזכיר את הנסיכות המיוחדת שקצרו את הקציר.

כשפשוטו השבוע שמועות על נסיכות אלו הגיב עליהן הרב איציה מאיר לויין בחריפות. הרב, המקורב לחסידי גור — אשתו נאטל ה יאבת האדמו"ריי האחרון מגור ואחותו של האדמו"ר הנוכחי — קבע במפורש וב"תוקף באונו כתב "חטולם זהה": לא ידוע לי דבר על מכתב מעין זה. הרב סינקביץ היה יחידי במשך 40 שנה."

פשעים

דוד עשיר מהקיבוץ

בין באי הבית ברחוב הירקון 78 (לשעבר "הבית האדום"), בו שוכנים משרדי איחוד הקבוצות והקיבוצים, היה גבי סבר ידוע כאיש שופע הומור וחביב-הליכות מאין כי מוהה. אם כי המשכורת הניתנת על-ידי ה"איחוד" לשליחיו בעיר היא צנועה מאד, ומ"חושבת רק לכיסוי הוצאות הקיום היסודי ביותר, הרג לגבי סבר לא היה שום כיבוד יקר מדי. לעתים קרובות מאד היה מזמין את החברות העובדות במשרדי ה"איחוד" לתיאטרון, לקולנוע ולבילויים אחרים. כשהוא קונה תמיד את הכרטיסים היקרים ביותר ומפזר כספים על ימין ועל שמאל.

הכספים השופעים מכיסו של סבר עוררו לא פעם את תמיהת חבריו, כולם שליחי קיבוצים הנאלצים להקפיד בתקציבם. אולם סבר הסביר כי הוא מרויח את הכסף ב"עיסקות בוליים, אותן הוא מנהל על-פניו ש"עולם כולו באמצעות התכתבות, לאחר ש"עות עבודתו בקרן איחוד הקבוצות והקיבוצים. המוסד הכספי המרכזי של תנועה התי"ש שוכנתית זו.

הבולאי התבלבל. איש לא העלה כל חשד נוסף, אף לא כאשר ביקש סבר את חבריו בקיבוץ מעיין-צבי כי יאשרו לו חוס"ש שלוש חודשים לנסיעה לשווייץ. הוא הסביר כי בולאית עשירה בציריך, שאתה עמד בקשרים, הזמינה אותו לבוא לביקור על חשבונה, ואף שלחה לו את הכסום ה"נחוץ לכיסוי הוצאות. החופשה המבוקשת אושרה ללא קשיים באסיפת הקיבוץ.

שלושה חודשים חלפו, ועדיין לא צץ כל חשד כלפי סבר. אולם לא כן חשב האיש עצמו, שבילה בינתיים את זמנו בשווייץ. בהגיעו כי תוך הזמן הנה נתגלה הבל, כתב מכתב לאשתו בקיבוץ וסיפר לה כי למעשה באו כספיו ישר מן הקופה של קרן האיחוד, ממנה לקח במשיכה סכום של 40 אלף ל"י, חוץ כדי סייטשוס כל העיקבות. הוא הוסיף וכתב, כי אינו מרגיש את עצמו ק"ש שור יותר לא אליה, לא אל המשק ולא אל הארץ, וכי יש ברעתו להישאר בשווייץ.

סבר הסביר. בבית שברחוב הירקון 78 עוררו החודשות סערה. בדיקת החשבו"גות הוכיחה כי הפעם לא שיקר סבר, וכי הסכום שעליו מסר חסר בקופה. באסיפת החברים של קיבוץ מעיין-צבי הוחלט לש" לוח לשווייץ את עקיבא לחינסקי, אחד החברים המרכזיים ורבי-ההשפעה במשק, כי די לשכנע את סבר לחזור בו ולחזור לארץ, על מנת לעמוד למשפט.

שליחותו של לחינסקי עלתה יפה. הוא הצליח לעורר את המצפון הקיבוצי הגור"שן בלבו של סבר, שחזר מרצונו לישראל כדי לעמוד לדין סלילי.

בינתיים פתחה כל הפרשה פצעים נושגים. חברי קיבוץ קיסריה, שאילו השתייך סבר עד לפרשת החלק המפא"יי והצטרפותו ל" מעיין-צבי, נזכרו כי גם בקיסריה נמצאו "איסורים" בקופת המשק לאחר התקופה בה שימש סבר כניזבר. באין בוליים, סען אז סבר כי אין זה אלא נסיון של חברי הבלתי-מפא"יי בקיסריה להשמיץ את חברי מפא"יי ולגולל עליהם עלילת-שחא.

** אדמו"ר (מתחרז עם תדסור), קיצור של אדונו-סדורניובנו, התואר של ראש כת חסידיים.

אפילו נחום סמלמן בו הכניע את שער הכדורגל של ברית צות, לא זכה לאה חמה ולתודה כה כ כפי שזכתה לה בש חולף החיילת איל

"משכני לה בשערות!" יעצו החיילים הצופים בצד, לשתי הבנות הנאבקות על הכדור. למרות הליגלוג לא היו פגיעות.

גן עדן לצלמים. יותר מכולם נהנו מהמשחק הצלמים שהופיעו במספר העולה על מספר ה כשהם מתרוצצים ומשתדלים להנציח צילומים מזוויות סקסיות שונות, של שחקניות ה

כמעט כמו חודורוב, אבל יש להיזהר מפגיעות הכדור. פסיה היימן (19), מגינה על שער קבוצת חכצלת מול צללי תריסר הצלמים, שעטו עליה מכל צד. להערצת